

[Chr. Christiansen.]

der måtte være nødvendige. Altså, jeg beder den højtærede fiskeriminister om at tage sagen op til en positiv løsning.

Det altoverskyggende spørgsmål for aktive fiskere i dag er deres store og stigende driftsudgifter. For halvandet år siden rejste fiskerne spørgsmålet om de stigende driftsudgifter og de vanskeligheder, de medførte, og fremførte ønsker om, at disse forhold blev gjort til genstand for en forhandling mellem ministeriet og erhvervets repræsentanter. Denne forhandling kom også i stand i sommeren 1950, og der blev foretaget en række undersøgelser både af driftsudgifter og af fiskepriser. Desværre blev disse forhandlinger afbrudt ved ministerskiftet. Dette spørgsmål har imidlertid stadig interesse. Det fik vi klarhed over på fiskernes årlige generalforsamlinger i sommer. Det stod nemlig som et af de vigtigste punkter og havde en meget fremtrædende plads på deres dagsordener. Det blev vedtaget at gå til ministeriet og anmode om at få tilskud til at nedbringe driftsudgifterne. Man henstillede til fiskeriministeren, at han fandt udvej for at stille forslag på rigsdagen om, at staten som et led i løsningen af den alvorlige krise, som fiskerierhvervet befandt sig i, ydede økonomisk tilskud til nedsættelse af priserne på de råvarer og brændselsolier, som er absolut nødvendige for det danske fiskerierhverv.

Den tilskudsordning, fiskerne foreslog, gik ud på følgende: et tilskud, der betød en nedsættelse på 50 pct. på manilla, hamp, kokus, sisal og tovværk deraf samt stålwire og 45 pct. tilskud for bomuld, net og tvist samt 40 pct. tilskud for brændsels- og smøroleolie.

Fiskerne begrundede dette forslag med en række betydelige stigninger siden 1939 på netop disse forskellige vigtige ting, som var nødvendige for fiskeriet, stigninger, der gik fra 124 pct. og helt op til 418 pct. Den 8. august sendte fiskerne en henvendelse til den højtærede fiskeriminister, og den 3. oktober kom svaret, der var et blankt afslag på fiskernes forslag, desværre uden anvisning på eller antydning af andre forslag om, hvordan den højtærede fiskeriminister kunne tænke sig at komme fiskerne til hjælp og være med til at bidrage til bekæmpelse af fiskernes vanskeligheder. Der blev dog anført, at en begrænset støtte kunne ydes fra fiskeribanken til dækning af gæld pådraget ved køb af redskaber m. v., men ellers var svaret en afvisning.

Den højtærede fiskeriminister, ser jeg af bladene, slutter sit svar til fiskerne med at sige følgende:

„Sluttelig vil man gerne fremhæve, at

fiskeriministeriet nøje vil følge den fremtidige udvikling med hensyn til priserne på fiskeriets driftsmidler og fiskeriets produkter, ligesom man til enhver tid vil være villig til at optage forhandlinger om ethvert spørgsmål, som foreningen måtte ønske optaget til drøftelse.“

Det kan naturligvis lyde meget kønt. Den højtærede fiskeriminister mener måske endogså, at det lyder meget forekommende, men nogen virkelig realitet deri er der jo ikke. Jeg ville gerne spørge: Kunne den højtærede fiskeriminister ikke tænke sig i denne sag at tage et initiativ fremfor at sidde og vente på, at der kommer så det ene og så det andet forslag fra fiskerne, som man derefter tager standpunkt til?

Det er meget muligt, at det af fiskerne opstillede tilskudsforslag ikke lader sig politisk og økonomisk gennemføre, men skulle der ikke kunne findes andre veje end lige netop dette konkrete? Jeg kan ikke tro andet end, at der må være en mulighed for at finde frem til en løsning efter princippet hjælp til selvhjælp, således at de danske fiskere kunne klare sig igennem den krisesituation, de nu befinder sig i, og bevare i hvert fald i det væsentlige den gode stilling, de i de senere år har opnået. Både erhvervsmæssigt og samfundsøkonomisk er vi stærkt interesseret i, at fiskerierhvervet kan holde sin stilling, både når det drejer sig om eksporten, og når det drejer sig om at forsyne hjemmemarkedet. Er regeringens økonomiske politik så lidet aktiv, at et så hårdnakket standpunkt som det, fiskerne nu er blevet præsenteret for, er nødvendigt?

Fiskerne har den 20. oktober, har jeg set, udsendt en udtalelse, hvori de meget beklager, at deres henvendelse har fået et negativt udfald, og de siger — det vil jeg gerne fremhæve —, at det altid har været fiskerierhvervets højeste ønske at klare sig selv økonomisk, men i den katastrofale prissituation er fiskeriet uden skyld, og det har ikke mulighed for selv at klare den.

Jeg har derfor ved denne lejlighed lyst til indtrængende at bede den højtærede fiskeriminister om at tage initiativ til en direkte forhandling med fiskernes repræsentanter. Er det ikke lidt besynderligt og også lidt hensynsfuldt overfor et eksporterhverv som fiskeriet, at et for det så afgørende spørgsmål praktisk talt behandles pr. korrespondance? Det forekommer mig, at tiden nu er inde til en positiv forhandling mellem statsmyndighederne og fiskerierhvervet, og jeg håber, en sådan forhandling kommer i gang.

Da den nuværende regering trådte til for ca. et år siden, blev også den højtærede fiske-